

направишь ты и злочеста пакъ ты. Но нека са върнемъ на първата си приказка. Помнишь ли кога стигнахме на онуй мѣсто, дѣто са казва слънчево-гнѣздо? Когато небето бѣше са изѣснило и ный можахме да глѣдаме задъ назисичката ширина, която бѣхме извървѣли?

Добре. — Какъ да непомнѣъ, менѣ ми бѣше много драго, че съмъ извървѣлъ толкоз пѣть.

Г. Раданъ. — Ще ли ти е драго тѣй сѣщо днесъ, когато разума ти е хваналъ да са изѣсня, като хвърлишь очи връхъ пѣтя, който си извървѣлъ до сега въ живота? Ти си дошелъ на свѣтъ, да олъ, немощень и немалъ си никаква лѣснаина да добыешъ самичъкъ за себѣ си какво годѣ нещо за своитѣ потрѣбы. Майка ти най-напредъ та е захранила, азъ съмъ та най-напредъ закрѣпилъ за да проходишь. Каква заплата ти искаме, дѣто сме са грижили за тебе? Нищо друго, само да работишь за себѣ си, да станешъ праведень и почтенъ, като изучишь каквы дългове имашъ и какъ може да ги исплатишь. Нѣкога не си ли былъ къмъ родителитѣ си безочлевъ и былъ ли си имъ, както са пада, сѣкога покорень? Сичко каквото са та научили твоитѣ учители имашъ ли го на ума си и пазишь ли го? Батя си и сестрытѣ си не си ли ги обез-